

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krønikens Gienmæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 41. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_208-txt-shoot-idm1090/facsimile.pdf (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

er i Grunden hørken meer eller mindre end Grawernes gamle Nat og alle de Gamles Chaos, kun lidt forklaret; Naturen forguder sig efterhaanden igennem. Mennesket efter et nødvendigt Monster (Urbilæse) og vil man kalde dette Gud, kan Man jo gierne, men levende, personlæst kan det ikke være; det er en keen Intelligentens hvis Liv og Styrke er i Naturen. At Naturfilosofien aldrig kan mene der er nogen egenlig Horskiel mellem Gode og Onde folger af sig selv; vil Man kalde den Kraft, som under Staringen, legger an, paa at hindre det Andiges Udvikling, men netop derved beforderer den og er ligesaa nødvendig til Livsprocessen som den modsatte, vil man kalde den ond, o ja, men det er dog kun Sproget, at hadde den, at sørge over dens tilsyneladende Seier, det falder ikke Naturfilosofen ind. Sin nødvendige Tanken kan Ingen for, figer Schelling, sin nødvendige Synden ikke heller maa han nødvendig lagge til, ja at Gud selv synner er hans aforlige Paafand.

Side 84. „Et sædligt (moralst) Døsen maa ni sig selv have en Begyndelse til sig selv som er ikke sædlig.“ Det er noget ganste andet, legger han til i en Anmærkning ent usædlig; men meget klogelig afholder han sig fra at angive Horskiellen; thi jeg gad nok vide hvor det Usædelige (Onde) skalde være, som han kunde antage, naar det ikke netop er det ikke sædelige han taler om; hos Intelligentensen kan det ikke være, i Naturen ikke heller, hvor da? o der schlüpfrige Mann, maa Man vel sige til ham, som han til Jacobi. Dog han maa ud med Sproget,

Side 101. „Styrke (Gevalt) er utænkelig uden Noget hvorimod den er Styrke, altsaa kræver det Gode selv Noget hvorimod det kan ytre Styrke og som forsaa vidt nødvendig er — ikke juft det. Omde men dog det ikke Gode, kun ved at forbandle, forældt det i sig selv ikke Gode, giore det Gode, aabenbarer det sig som det oprindelig Gode, viser det sig som det Godes Styrke. Da nu det ikke Gode, ei kan være friembragt af det Gode, maa det nødvendig, i sit Slags, være ligesaa evigt som det Gode selv, og da det Gode ikke kan staare, ja i Grunden umulig ville det, saa kan det Gode kun finde det, ligesom vi kun finde det i os og saaledes er da det Ikkegode allerede tilstaaende, naar det Gode reiser sig.“

„Men daddette Ikkegode kan intet virkeligt Gode er, men dog et muligt, Noget, som kan forbandles til Gode, da det dog altsaa indeholder det Gode i sig som muligt; da det Ikkegode ydermere ikke selv er det Værende men kun det Værende, nemlig Godes Grundlag, hvilket dette som sin egen Begyndelse har i sig selv, saa kan vi si ge, ikke blot i det Forste (det forende alt Værende) er det Gode, men ogsaa det ikke Selvværende, hvilket det Gode, som streget Grundlag har i sig selv, er et underligt eller forborgent Gode, et Gode i Muligheden; altsaa er paa alle Maader det Gode Begyndelsen og Enden.“

Ja, hvad kan man ikke sige, naar man vober og Gud tillader det? Folge vi nu Slangen i alle sine Bugter, se vi da at det Ikkegode som kan blive godt, ja er det Godes Grund, dog netop er det,

